

λείας» και δεν ψηφίζεται καινούριος Νόμος δραστικότερος που να στέλνει τους τέτοιους κακούργους ίσια στην καρμανιόλα ως αφονείς εκ προμελέτης».

Γιατ' είναι προμελετημένος ο φόνος όταν ένας καρροτσέρης ή ένας οδηγός του Τράμ βαράει όσο παίρνει τ'άλογά του, αδιαφορώντας αν η καρμανιόλα περάσει πάνω από ανθρώπινα κορμιά.

ΝΕΑ

από τη Βουργαρία. 'Η Βουργαρική Κυβέρνηση αποφάσισε, καταργώντας την Ταμιακή ύπερσία της, να διορίσει ταμιά του Κράτους την 'Εθνική Βουργαρική Τράπεζα.

Και το «Νέον Αστυ», που μας δίνει αυτή την ειδήση, παρατηρεί πως η Βουργαρία κάνει ό,τι τόσα και τόσα χρόνια συζητείται και λέγεται. εδώ.

Μά τάχα μοναχά τώρα, σ' αυτή την περίπτωση, η Βουργαρία εργάζεται όταν εμείς λογοκοπανάμε ;

ΤΑ ΔΥΟ

μαθητούδια που σκοτώσαν τον καθηγητή τους 'Αγγελίδη στο 'Αγρίνι δικάζοντοσαν την περασμένη βδομάδα στην Πάτρα και η δίκη τους αναβλήθηκε για λόγους όλωσιδίου τυπικούς. Το δικαστήριο ίσως να μην μπορούσε να κάνει κι αλλιώς, και γι' αυτό δεν μπορεί κανείς να τον κατηγορήσει.

Μά τί να πει κανείς για κείνο που γράφτηκε στις φημερίδες, πως δηλ. οι πατριώτες τους 'Αγρινιώτες που μαζωχτήκανε για τη δίκη στην Πάτρα αποφάσισαν ν' απάξουν με κάθε τρόπο τους μικρούς κακούργους από τις φυλακές ;

Και μοναχά που το σκέφτηκαν—αδιάφορο κι α' δεν το καταφέραν—, είναι να τραβάει κανείς τα μαλλιά του με την παράξενη αντίληψη πουχουν μερικοί Ρωμιοί για τη Δικαιοσύνη.

ΤΡΕΙΣ

ως την ώρα πολιτείες ζητάν Πανεπιστήμιο με το Δομπόλειο κληροδότημα, η Κέρκυρα, η Πάτρα και η Λάρισα (η ή Ζάκυθο, δε θυμόμαστε καλά καλά). 'Όσο νάν τάποφασιση η Κυβέρνηση που θάν το δώσει, μπορεί οι τρεις να γίνουνε δεκατρείς, μπορεί ναν το ζητήσουν κ' η Σύρα, κι ο Βόλος, και η 'Ανάφη και κάθε χωριό η Πολιτεία που θαρρεί πως ένα Πανεπιστήμιο δε σώνει να βουλιάξει το Ρωμαίικο μά πως χρειάζονται τρία και τέσσερα.

έτσι κάναν όλοι μιιά συντροφιά. Κουβέντες, γέλια, τραγούδια. 'Ο Κατραμάς από μέρες είχε πιά να κοιμηθεί με τις κότες· κοιμόταν άργα κι άργαζυπνούσε.

Την άλλη μέρα, κατά το μεσημέρι, γυρνώντας από το μπάνιο του κοντοστάθηκε απ' ό'ω από την πόρτα της 'Ανούλας ναν τους ρωτήσει πως περάσανε την πρώτη νυχτιά στην έξοχή.

— Περύφημα ! του είπε ο αδερφός της. Δεν μπαίνεις να σου δώσουμε κανένα όρεχτικό ;

Μπήκε· η 'Ανούλα τους έφερε τη μαστίχα μ' ένα δυό θαλασσινούς μεζέδες.

— Αί, γειτονοπούλα, την άρώτησε, χτές βράδι δεν είχες και τόσο όρεξη . . .

— Είρετε, από το ταξίδι είπε η μάνα της, δικαιολογώντας την.

— Α, μά ! πετάχτηκε η 'Ανούλα. Είναι που δε μ' άρέσουν οι μεγάλες συντροφίες.

— Και μένα όχι τόσο . . .

— Μά η έξοχή τις αποζητάει ! παρατήρησε η μάνα της.

— Η έξοχή δεν αποζητάει τίποτα. 'Εμείς ζητούμε από την έξοχή κάτι, ο καθένας σύμφωνα με την ψυχή του και τα γούστα του ! είπε η 'Ανού-

Φωνάζουμε με το στόμα των διαφόρων 'Ανοητό-πυλων πως μας πολεμάει η Ρουσία. Κολοκούθια. 'Η μοναχή φορά που δείχνει κάποια διάθεση πολεμική εναντίο μας, είναι τούτη που θέλει—επειδή κι ο Δόμπολας έζησε στη Ρουσία και τα χρήματα βρίσκονται στη Ρουσική τράπεζα—να μας φορτώσει και δεύτερο Πανεπιστήμιο, και δεύτερη δηλ. Πασιλαβιστική εταιρία.

ΤΟ ΓΙΟΡΝΤΑΝΙ ΤΩ ΔΑΚΡΥΩ

(Βλάχικο λαϊκό τραγούδι)

του Δ. Φέδα

Στην πόρτα μου παλικαρές τραγούδαε και τούπα :
Τραγουδήσε ακόμα.

Μά κείνος δεν ήξερε άλλο τραγούδι να ειπεί.

—
'Ένα παιδάκι ήθελε να κάμ' από ασήμι
ένα γιορντάνι όμορφο να λάμπει σα φεγγάρι
να μοιάζει: σ'ένα ποταμό όπου τον αστρώνει
το φως του φεγγαριού.

Και το φεγγάρι ρώτησε τον ποταμό με χαρή :

Μου δίνεις σύ το κύμα σου ;

Και κείνος τ' άπαντάει :

Μου δίνεις σύ το φέγγος σου ;

Και ειπε το φεγγάρι : Το φέγγος μου χρειάζεται η νύχτα
[να το έχει.

Κι ο ποταμός του ειπε : Το κύμα μου είναι καλό για
[κάθε πεδιάδα.

—
'Ένα παιδάκι ήθελε να είχ' από ασήμι
το γιορντάνι του.

Και οι άνθρωποι τουσανε : Πάρε τα δάκρυά μας
και κάμε το από αυτά.

Και ο καθένας τουδωσε το πιο ακριβό του δάκρυ,
και είτανε τα δάκρυα πολύ φαριστημένα
που θα σολίζαν το λαϊκό παιδίού χαριτωμένου.
Και τόνα τ'άλλο ρώταε :

Πιο είσ' έσυ και από πιά καρδιά μας έργεσαι, αδερφι ;

Και το καθένα έλεε τον πόνο της καρδιάς του,
και βρίσκονταν η μιιά καρδιά πίο δύστυχ' απ' την άλλη.

Και είχε το παιδάκι όμορφο γιορντάνι
από δάκρυα χαμωμένο,
πιο λαμπερό κι απ' το νερό του ποταμιού,

πιο λαμπερό κι απ' το φως που χύνει το φεγγάρι.

Μά όταν το κακόμοιρο απ' το λαϊκό του κρέμασε
το γιορντάνι του,

τα δάκρυα δηγότανε τα βάσανα που είδαν
και βάρυνε πάρα πολύ. 'Εγινε σα μολύβι,
κι απόθανε το δύστυχο απ' το μεγάλο βάρος
και έκαμε βαρύτερο το τάφο του παιδιού
το όμορφο γιορντάνι.

Στην πόρτα μου παλικαρές τραγούδαε και τούπα :

Τραγουδήσε ακόμα.

Μά κείνος δεν ήξερε άλλο τραγούδι να ειπεί.

Δόντρα 19 τ' 'Αη Δημήτρη 1906.

Μετάφραση Ν. Α. ΖΑΧΑΡΙΑ

ΟΝΕΙΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΚΟΡΦΟΥΣ

5. Χ. 1906

Χαριτώνης μάργουρος

Δάφνη, καλή μου Δάφνη,

'Αφισε με γλυκειά κόρη της αγάπης. Άφησε με να σε χαιρετήσω καθώς σε χαιρετήσα την πρώτη φορά που σε πρωτογνώρισα, άφησε με ροδένιστε, άμάραντε και παγκαλόμορφε άνθι, να σου στείλω το ριλι της ψυχής μου τώρα που πρωτοχαίρουμαι το μαγεμένο νησι των Κορφών. Χάρισέ μου του νοού σου τη γαλήνη, δός μου τη δύναμη που πλάττει και δός μου και του λόγου σου τη Θεϊκή άρμονία κι άκουσε με να σε τραγουδήσω από τα ξέφωτα από τα δεντροστόλιστα και γελαστά της Ντυσι-κιζς άκρογαλία.

'Ωχρός—θυμάσαι ; — κι άνήμπορος, γιομάτος κατάκαρδα του μισεμάτου την πίκρα και ρημασμένος απ' την ασύγκριτη λύπη του χωρισμού σου σ' άφηκα την ανοιξιάτικη έκείνη αύγή του Τρυγητή για νάρθω δώ πέρα κυνηγός πόθων άπόκοσμων και πουολόγος ζωτικών όνειρων υπερέκλων. Δικά σου, Δάφνη, είτανε τα όνειρα, δικό σου είτανε κ' οι πόθοι, και ξεκηνούσα απ' της πατρίδας μας τα χώματα άρματωμένους τους δικούς σου στοχασμούς, τις έδικές σου τις χρυσές άπαντοχές και τα δικά σου τάνιστόρητα γητέματτα, που με ζωντάνευαν, μ' άντρείευαν και μ' έκαναν 'Ακριτά Διγενή στη θέληση. Με τη δική σου θύμηση, βασίλισσα του νοού μου, γρί-κισα τάργασάλευτα νερά του 'Ιονίου, κι έννοιωσα μέσ' στάπεραντα της νύχτας τα σκοτάδια πως το καράβι μου ώδηγούσε κάστέρι το δικό σου, Δάφνη, αστέρι λαμπερόχρωμο, πούλια στην όμορφιά και στη λαμπρότη, που δε μπορούν ποτέ τα γνέφια

φαινότανε άληθινή νεράιδα.

— Έχω μιιά ιδέα ! γύρισε και τους ειπε.

— Έσύ όλο κ' ιδέες έχεις ! της άποκρίθηκε ο αδερφός της. 'Εμπρός, πές τηνε να συχάσεις !

— Να λύσουμε μιιά βάρκα και να μπορούμε μέσα . . .

— Και να πάμε που ;

— Νά ! Να ταξιδέψουμε πάνω στο φωτεινό αλάκι που κάνει στη θαλασσα το φεγγάρι.

Οί άλλοι δεχτήκανε. Λύσανε μιιά βάρκα, πηθήσανε μέσα και τραβήξανε σιγά σιγά, ο Γιάννης κι ο Παύλος στο κουπί, η 'Ανούλα στο τιμόνι.

— Να δούμε αν είστε καλός τιμονιέρης ! της ειπε γελαστά ο Παύλος.

— 'Ισια στο φως θα σάς οδηγάω ! του άποκρίθηκε.

Και λάμνανε όλο ίσια πάνω στο φωτεινό αλάκι. Σα χωριστήκανε, περασμένα μεσάνυχτα, και γύρισε ο Κατραμάς σπίτι του, δεν κοιμήθηκε άμέσως άνοιξε διάπλατα το παραθύρι του, ξαπλώθηκε όπως είτανε ντυμένος στο κρεβάτι του, άναψε το τσιγάρο κι άφισε την ψυχή του να ταξιδεύει σ' όμορφους κόσμους. Ένοιωσε, στους κόσμους αυτούς βρίσκότανε πάντα και μιιά άσπροφρεμένη νεράιδα που με τη γλυκιά της τη φωνούλα γλυκομουρούριζε ο-

λα. Ψέματα, κύριε Παύλο ;

— Σύφρονος . . .

— Είρετε τί λέω γώ ;

— Νάν τάκούσουμε

— Το βράδι ναν τους άφίσουμε τους άλλους και να πάμε να καθίσουμε κει στα καΐκια, στο μώλο. Με τέτιο δλόγιμο φεγγάρι μάλιστα ! . . .

— Έγώ σα γερόντισσα θα καθίσω με τους άλλους απ' ό'ω, σαν και χτές· ειπε η μάνα της.

— Θάρθει ο Γιάννης μαζί μας !

'Ο αδερφός της ο Γιάννης χαμογέλασε. Και το βράδι κ' οι τρεις τους στο μώλο. Γαλήνια η θάλασσα και το φεγγάρι την ασήμωνε με τις άχτίδες του. 'Ο Κατραμάς κι ο Γιάννης ξαπλωμένοι σ' ένα καΐκι, δεμένο στο μώλο, καπνίζανε δίχως να μιλάνε· η 'Ανούλα στα κάτασπρα ντυμένη στεκότανε όλόρθη στην άκρη στο μώλο και σιγοτραγουδούσε με τη γλυκιά της τη φωνή την α' 'Αγνώριστη του Σολωμού.

Είταν όμορφο κορίτσι η 'Ανούλα με τα δεκαφτά της χρονάκια, με τολόξανθο κεφαλάκι της και με το λιγρό της το κορμί. Είταν όμορφο κορίτσι, μά κείνο το βράδι, έτσι που στεκότανε στην άκρη στο μώλο και λουζότανε με τις άχτίδες του φεγγαριού,